

kolm eht nelli kanna auduma; igga kanna alla pan-
nen 15 munna, last' siis kii mõnni nurja miina
ja mädä munna jäda, igga poega katsteistküm-
mend audub igga kanna kii wälja. Tibbu, tibbu,
tibbu! oh neid kanna poegi, mis mul siis on! Kui
poiad suuremaks kaswawad, wiin ma muist müia,
liategi need noored kullad. Paar head kulle jättan
koio kanna meele heaks. Siis ostan ma enneselle
ühhe hanne, se atkab ta munnema ja audub poegi
wälja; nendest saan ma sulgi ja raswa ja jälle,
kui suureks kaswawad, munne ja poegi. Muist
ma müin ärra, ja woin ta wahhest isaga kanna
ja hanne munne müia, ja kanna eht hanne lihha
suppi teeta. Kui ma siis saan rohkem rahha kor-
janud, ostan ma ühhe lamba, mitte musta, waid
ühhe illusa walge. Willade eest saan ma rahha,
ja talleid, kui Jummal siggidust annab, kaswatan
ma ühes. Seddawiiji maea piddades, kaswab
mulle üks weite karri, mis mulle suurt kasu toob.
Willu saan ma kii omma ennese ja müüma tar-
wis; isä wöib siis kallewid kudduda ja minna
kuium kulle ja selituid süggiseks ärramüia. Peale
sedda ostan ma ühhe emmisse, se toob mulle kew-
wadeks mitto pörjast; siis saan ma talweks lihha
ja worsti ja kalli. Keila laadalt ostan ma ühhe
lehma, ühhe hea piima lehma, sedda tahhan ma
hästi turgutada, et ta weel rohkem piima annab.
Siis on meil leiba kōrwane maeas, ja jääb ta

weel ülle wöid ternus peksta. Nenda kosjub meie
rattus. Mis meil siis keik on? Kannad ja kanna
munne, hanned ja hanne munne, sulge, tiwasid,
hanne ja kanna raswa, lambaid, willu, lamba lihha,
siggu ja sea pörjaid, worsti ja kalli, lehma ja pi-
ma, wöid, ja tulleid aeg, ta üks weite wasikas.
Wasikas kosjub paari aasta pärrast mullitaks,
mullitaks wannaks lehmaks, kes jälle piima annab.
Kaks lehma, ja lambad, hanned, kannad, sead ja
pörjad, need keik toowad kii nenda paljo tullu, et
ma ühhe hobbose woin osta. Ei ma siis ennam
jalla liina lähhe, waid sõites kōrw-wankrega.
Agga mis ma selle sõnnituga teen? Kõhhu ma
sedda paanen? Ma tean kii, mis ma sõnnituga
teen: ma ostan ühhe tallo kōhha, ja kui mul rahha
peaks puduma, siis pallun mõisa Herrad, et temma
mulle Rahha-laenu-kassast mõnni sadä rubla lae-
naks murreteb. Siis ma lassen ühhe kauni suure
maea üllesehitada, mitte suitsuse toaga, ei, liina
modi, korstnaga et suits tuppä ei tulle. Kaks paari
härgi on põllu tööle ta tarwis ja weel rohkem
lehmi ja lambaid ja siggu; keik sedda ostan ma
weel ja siis — siis lähhen ma mehhele. Sedda
ma siis pean wõtma? Tedda? Temma on kii
üks illus priiske noor mees, agga ta on wägga
otsekōhene ja ei mõista Saksä keelt räkida. Müino
mees peab agga Saksä keelt räkima, muido ma
tedda ei wötta."